

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 287/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2020, č. j. OAM-626/ZA-ZA11-ZA10-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2021, č. j. 16 Az 54/2020 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 19. 9. 2020 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obav z povinné základní vojenské služby v zemi původu. V žádosti také vyjádřil přání zůstat v ČR, aby zde mohl studovat.

[2] Žalovaný řízení o žádosti napadeným rozhodnutím zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 téhož zákona. Motivaci ke studiu na území ČR uvedl žalobce jako azylový důvod již v předchozí žádosti, a nejedná se tedy o novou skutečnost. Ani druhý tvrzený azylový důvod nemůže dle žalovaného vést k posouzení žádosti jako přípustné, neboť žalobce musel mít obavy z výkonu základní vojenské služby již v době podání první žádosti. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že je neuvedl již v první žádosti a že se jimi žalovaný nezabýval již v předchozím řízení. Nadto žalobce neobdržel ani povolávací rozkaz, a jeho obavy proto nemají žádný reálný základ.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. Dle městského soudu žalovaný postupoval správně, pokud žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Z toho důvodu se žádostí nemohl zabývat meritorně a nehodnotil tedy ani to, zda jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, které by mohly vést k udělení humanitárního azylu.

[4] Žalobce dle městského soudu neuvedl v opakované žádosti žádnou novou skutečnost, která by bez jeho zavinění nebyla v původním řízení zkoumána, a žádná taková skutečnost ani v řízení nevyšla najevo. Prání nadále zůstat a studovat v ČR tvrdil žalobce již v řízení o první žádosti. Obavy z možného výkonu vojenské služby mu byly také nesporně známy již v průběhu původního řízení. Vojenská služba ostatně představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností a současně žádá o přiznání odkladného účinku. Konkrétně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud dostatečně nezabýval jeho individuální situací. Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů, neboť na území ČR pobývá již pět let, v současnosti neoprávněně.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou, a navrhl, aby jí Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek a zamítl ji. Odkázal na obsah správního spisu, napadeného rozhodnutí a rozsudku. Ve vyjádření rovněž shrnul průběh řízení o první i druhé žádosti stěžovatele. Žalovaný dodal, že nehodnotil, zda jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, které by mohly vést k udělení humanitárního azylu, neboť shledal druhou žádost stěžovatele jako nepřijatelnou a meritorně se jí nezabýval.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti důvody přijatelnosti výslovně neuvedl a ani kasační soud žádné takové důvody neshledal. Rozsudek městského soudu je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný, přičemž závěry v něm obsažené se nikterak nevymykají z ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Jediná stěžovatelova námitka směřuje do nedostatečného zohlednění jeho konkrétní situace při hodnocení, zda jsou v jeho případě dány důvody hodné zvláštního zřetele, které by vedly k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Jak již uvedl městský soud v napadeném rozsudku i žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, žalovaný se věcí meritorně nezabýval, nemohl tedy ani hodnotit, zda existují důvody hodné zvláštního zřetele.

[9] V projednávané věci se jednalo pouze o posouzení toho, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti z důvodu nepřijatelnosti podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu. K této otázce však existuje ustálená judikatura

kasačního soudu, kterou městský soud respektoval. Odkázat lze například na rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „*[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou předanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.*“ V usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45, poté Nejvyšší správní soud shrnul, že ze zákona o azylu lze dovodit „*nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.*“

[10] V posuzované věci se městský soud otázkou splnění shora uvedených podmínek zabýval a řádně odůvodnil, z jakého důvodu je žádost stěžovatele nepřijatelná. Nejvyšší správní soud proto ve věci nespaturuje žádný přesah vlastních zájmů stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 téhož zákona. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

[13] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud soud návrh odmítne.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu